

8 Ιανουαρίου 2015

Το Momentum της Ολυμπίας

[/ Πεμπτούσια](#)

image not found or type unknown

<< Ο δρόμος για καινούριες μορφές και εκλεπτύνσεις

της υπόθεσης της ψυχής είναι ανοιχτός >>

Νίτσε[1]

Momentum, που θα πει “ορμή”, τιτλοφορείται η 5^η ατομική έκθεση ζωγραφικής της Ολυμπίας Ματράκη, η οποία παρουσιάζεται (4-11 Ιανουαρίου 2015) στο φουαγιέ του Δημοτικού Θεάτρου Τυρνάβου. Η γνωστή δικηγόρος, για μια ακόμη φορά, καταπιάνεται με γυναικείες φιγούρες: πρόκειται για πίνακες έκτασης μισού μέτρου περίπου (ο καθένας) κατακόρυφα διατεταγμένους, όπου μορφές λυγερές, μεγαλοπρεπώς επιβλητικές, στο πρόσωπο των οποίων διακρίνονται τα μικρά, συγκρατημένα χείλη, η φινετσάτη, ολόισια και μακρουλή μύτη, καθώς και τα τεράστια, ολάνοιχτα και άδολα μάτια, βαθιά σαν ουρανός.

Ολυμπία Ματράκη
ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ
M O M E N T U M

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΥΡΝΑΒΟΥ
[ΦΟΥΑΓΙΕ]
4-11 Ιανουαρίου 2015
Έναρξη: Κυριακή 04.01.15 ώρα: 11:00-14:00
Ώρες Λειτουργίας: 17:00-21:00

ΔΗΜΟΣ ΤΥΡΝΑΒΟΥ
ΑΝΤΙΔΗΜΑΡΧΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Έτσι, οι γυναίκες της Ματράκη, με βλέμμα, όχι γυάλινο μα ολοζώντανα ανθρώπινο, συνιστούν μια ξεχωριστή ήπειρο για την ομορφιά ` κείνη την ομορφιά που επιθυμεί να ξαναζεί την εμπειρία της γεύσης του παραδείσου και συνάμα της απώλειάς του, γι ` αυτό και κάθε γυναικείο πρόσωπο μοιάζει να είναι απαρτιζόμενο από πολλές ψυχές, όπου η καθεμιά εκπέμπει ένα δικό της άρωμα μοναχικών ονείρων. Ωστόσο, από μια περίσσεια ζωής που κουβαλούν μέσα τους, νιώθεις να δένεσαι συναισθηματικά με το κάθε πρόσωπο ξεχωριστά, προσλαμβάνοντας έκαστο σαν πυγολαμπίδα που φέγγει μέσα στη ζοφερή καθημερινότητά σου.

Η πινελιά της Ολυμπίας , μέσα από μια πανσπερμία χρωμάτων και χρησιμοποιώντας διακριτές γραμμές σχεδίασης, αιμοδοτεί αφειδώς αυτό που λέμε “γοητεία”, μια γοητεία η οποία, διαμέσου μορφών σουρεαλιστικής τάξεως, φαίνεται να διεκδικεί ορμητικά τη ζωή την ίδια, ωςάν μια *sancta simplicitas*[2]. Για την εν λόγω ζωγράφο, η αρμονία και η αρετή δεν είναι επιχειρήματα, αλλά μορφές που διαθέτουν ορμή, μορφές δηλαδή που, διαθέτοντας ένα τάνυσμα ζωτικότητας, ατενίζουν τον θεατή ψύχραιμα, δίχως να του μεταδίδουν κάποια ανησυχητική ένταση. Αβίαστα πάντως μια ιδιότυπα αγέραστη μελαγχολία που βγάζει το κάθε πρόσωπο, στέκεται ικανή να φανερώσει το γεγονός πως στον κόσμο δεν υπάρχει πια κανείς αγνός.

Κι όμως: « η ορμή της ζωής », θα γράψει ο Γιανναράς, « είναι ορμή αδυσώπητη για σχέση, για συν-ουσία...ο Άλλος είναι η μόνη δυνατότητα να έχει αμοιβαιότητα η σχέση μας με τον κόσμο »[3]. Άλλωστε, στην κίνηση, στην ορμή είναι που βρίσκεται η ουσία της ζωής - κάτι που η Ματράκη το γνωρίζει καλά.

[1] Πέρα από το Καλό και το Κακό, μτφ. Ζ.Σαρίκας, εκδ. Πανοπτικόν, σελ.33

[2] Αγία Απλότητα

[3] Χρήστος Γιανναράς, Σχόλιο στο Άσμα Ασμάτων, εκδ. Δόμος, Αθήνα 1990, σελ.10